

TRUNG ĐỘI TRƯỞNG NHẢY DÙ

Viết tặng anh Tinh A Sy, Tiểu Đoàn 11 Nhảy Dù.



Tôi bước thêm hai bước nữa thật nhẹ nhàng, ngồi sát xuống bên hông căn lều, lắng tai nghe. Giọng nói của người miền Nam:

– Đ.m, tối nay ăn cơm với thịt kho đã thiệt, hôm nào đi lãnh tiếp tế là hôm đó khỏe ru. Ê Thành, tao nghe mấy thằng Nhảy Dù nói vài bữa nữa tụi nó sẽ rút ra, tao với mày đăng vô Nhảy Dù, sẽ được ân xá, chứ còn 2 năm lao công đào binh mệt mỏi quá.

Giọng trả lời của người miền Trung chắc nịch:

– Đ.m. mi, sao mi ngu quá vậy? Hôm nay mình đi vác đồ tiếp tế, mấy thằng Nhảy Dù cũng vác y như mình. Bây giờ tao với mi ngủ khỏe, tụi nó còn phải gác mỗi thằng 4 tiếng đồng hồ nữa. Sáng ngày mai tụi nó lại phải đi đánh giặc, hễ có thằng nào chết hay bị thương, tụi mình mới tà tà khiêng về. Mi thấy không, mới một tháng nay tụi mình đã khiêng biết bao nhiêu là xác chết. Mi ngu thì cứ đăng vô Nhảy Dù, tao khoái làm lao công đào binh hơn, khỏe re mà lại không chết là được rồi.

Tôi lẳng lẳng đứng lên, lắc đầu đi thẳng về lều. Tôi kéo cao cổ áo vì đột nhiên cảm thấy lạnh. Tôi thấy thương cho tôi và các đồng đội của mình, những người lính Nhảy Dù chỉ thích đi mây về gió, đi có về không, đi đông về ít, đi khít về thưa. Đêm nay sao khó ngủ quá, trần trọc mãi, thì ra thân phận người lính Nhảy Dù còn thảm hơn số kiếp của những người lao công đào binh.

Tôi giật mình thức giấc sau cái lắc chân của Quang. Chụp vội cái nón sắt lên đầu, tôi áp sát ống liên hợp lên tai:

– Thiên Trường, đây Sĩ Phú tôi nghe.

Giọng đều đều của Trung úy Đại đội trưởng:

– Anh kiểm soát lại mấy thằng em, coi lại đạn dược. Anh sẽ nhận thêm 8 người nữa, có một cánh gà mới. Khi Hoàng tới, anh bàn giao vị trí cho nó rồi về gặp tôi.

Về tới Ban chỉ huy Đại Đội, chưa kịp lên tiếng thì Trung úy Đại đội trưởng đã từ trong lều bước ra. Tôi định đưa tay lên chào thì Trung úy Thành đã vội vã khoát tay:

– Được rồi, anh ngồi xuống đây, lấy bản đồ ra.

Trung úy Thành mở rộng tấm bản đồ, lấy bút mờ khoanh tròn vị trí một ngọn đồi:

– Đây là ngọn đồi anh phải chiếm trong ngày hôm nay. Thằng 2 đã đánh 2 lần mà vẫn không xong.

Trung úy Đại đội trưởng ngẩng đầu, nheo mắt nhìn tôi:

– Thế nào, anh nhắm làm được không?

– Để tôi cố gắng, trung úy.

– Anh cần gì cứ nói, tôi sẽ thỏa mãn tới đa cho anh.

– Tôi cần thêm nhiều lựu đạn, trung úy.

– Sẽ có ngay cho anh.

Tôi dẫn Trung Đội băng ngang qua chốt của Trung Đội 2, Chuẩn úy Trung đội trưởng Dũng đã bị thương rời khỏi mặt trận.

Quân số Trung Đội cứ hao hụt dần đi sau những cuộc giao tranh ác liệt kể từ ngày đầu của cuộc hành quân. Sau khi được bổ xung, Trung Đội bây giờ đã kha khá, đếm được 15 người, chia làm 2 toán. Một vị hạ sĩ quan trông coi một toán 6 người. Tôi dẫn toán còn lại tiến lên phía trước. Trước mặt tôi là Binh nhất Bính, sau lưng tôi là người mang máy truyền tin, rồi đến Trung sĩ Bền, người vừa mới tốt nghiệp Trường Hạ Sĩ Quan Đồng Đế, Phú đi sau cùng bao chốt.

Ngọn đồi không cao lắm, nhưng cây cối nằm ngổn ngang chắn lối đi, hậu quả của những lần giao tranh trước đó. Tôi phát tay ra hiệu tiến lên, lòng hồi hộp căng thẳng, mắt tôi mở lớn quan sát về phía trước, tai nghe rõ những bước chân của đồng đội. Chắc chắn địch ẩn nấp ở đâu đó và đang chờ đợi chúng tôi.

Khi tôi vừa băng ngang một thân cây thì địch khai hỏa, nỗi lo lắng trông chờ đã được khai thông bằng những tràng AK chát chúa và những tiếng nổ dữ dội của B40. Tôi lao vội vào bên gốc cây, quát lớn:

– Bền đầu, đưa anh em lên ngay.

Đồng đội của tôi bám theo những gốc cây di chuyển lên, bắn trả thật dữ dội. Tôi vừa gọi máy báo về Đại Đội, vừa thúc anh em xông lên. Bỗng nhiên tôi thấy vắng hẳn đi tiếng súng M79, linh tính báo cho tôi biết đã có chuyện không may, tôi vội bò nhanh về phía Bính. Trời ơi, Bính nằm ngửa trên mặt đất, khẩu M79 đã tuột ra khỏi tay. Tôi đè tay lên ngực Bính:

– Bính! Bính! Có sao không?

Bính lặng yên không trả lời, chỉ đưa tay giật giật sợi dây ba chạc. Nhìn Bính, tôi hiểu rằng không thể nào cứu được nữa rồi. Cầm của Bính đã vỡ, máu tuôn ra đầy miệng, tràn xuống ướt đầm cả ngực áo. Tôi thử ấn bàn tay lên ngực của Bính, máu trào ra có lẫn bọt.

– Chuẩn uý, Bính chết rồi.

Tiếng nói của Quang như khơi dậy trong tôi nỗi căm hờn, tôi chụp lấy khẩu M79 hướng về phía địch bóp cò, như một người điên, tôi mò vào túi đựng đạn, nạp thêm, bắn nữa. Nhưng viên đạn thứ 5 chưa kịp bắn đi thì địch đã động về phía tôi 1 trái B40, cũng may viên đạn đã chạm vào một nhánh cây rồi phát nổ nên tầm sát hại cũng giảm đi rất nhiều.

Đầu óc lùnh bùnh nhưng tôi cố gắng trấn tĩnh để phán đoán tình hình. Địch bắt đầu bắn súng cối vào đội hình của chúng tôi. Tôi mở mắt lớn ra, thấy những cành cây ào ào gãy gục đổ xuống, những ánh lửa nháng lên. Tôi xả hết một băng đạn M16 về phía trước, rồi gọi:

– Quang, đem máy truyền tin lại đây.

Tôi nói như gào lên trong máy:

– Địch thân, xin phản pháo ngay, tụi nó cối 61ly vào tụi tôi.

– Sĩ Phú, bình tĩnh, bắn ngay cho anh, kiểm soát lại con cái, nghe rõ không?

Chưa đầy 2 phút sau tôi đã nghe tiếng nổ của đạn pháo 105ly rớt lên trận địa, súng cối của địch giảm bớt cường độ. Lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi, tôi di chuyển thật nhanh kiểm soát lại Trung Đội, sau đó tôi ra lệnh rút khỏi ngọn đồi, đem theo tất cả thương binh và tử sĩ.

Tôi ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào gốc cây mệt mỏi, gọi máy báo cáo về Đại Đội:

– Thiên Trường đây Sĩ Phú, tôi có 4 em đi tàu suốt, 3 em rách áo.

Trung úy Thành đổi giọng lúc nào tôi cũng không rõ:

– Đ.m, anh đang ở đâu mà giờ này mới báo cáo?

– Tôi cho anh em rút xuống rồi đích thân, tụi nó pháo quá chịu không nổi.

– Đ.m, tôi đưa anh ra tòa án quân sự. Đ.m, Nhảy Dù gì mà mới chết có mấy thằng anh đã cho tuột xuống rồi, đánh đấm gì mà hèn vậy?

– Địch thân nghĩ coi, tụi nó chằm sẵn tọa độ, cối ngay chóc, tôi đâu còn đủ quân để tấn công.

Mỗi câu nói Trung úy Thành lại nhấn thêm một câu chữ thề:

– Đ.m, bây giờ tôi cho anh một tiếng đồng hồ để làm lại, anh phải ở trên đó đêm nay, nghe rõ chưa? Tập trung những đứa chết và bị thương lại một chỗ, thằng 2 sẽ lên nhận. Đ.m, đừng làm mất mặt tôi, phải cố gắng lên, anh nghe rõ chưa?

Tôi đưa ông liên hợp lại cho Quang, móc trong túi ra điều thuốc, bật hộp quẹt. Mùi vị của điều thuốc không còn ngon lành gì nữa, nó đắng hơn bao giờ hết. Tôi thở dài, kiểm tra lại quân số.

Tôi lại tiếp tục trò chơi cũ. 6 người do Trung sĩ Bền dẫn bên tay phải, tôi giữ bên cánh trái. Lần này ăn thua đủ, tôi thúc anh em xông lên, và như những con trâu điên, anh em vừa bắn vừa la xung phong. Chẳng còn gì mong tồn tại ở nơi đây, chỉ còn điên rồ và cái chết, tôi không còn cảm nhận được bất cứ điều gì nữa, tôi siết cò súng, tôi gào thét thúc giục anh em lao vào chỗ chết. Giữa tiếng súng nổ, tôi thấy mình lênh đênh trong cuồng nộ, xung phong, xung phong, tôi gào lên. Tôi vấp phải xác chết của một đồng đội và ngã xuống đất. Tôi lồm cồm bò dậy rồi lại tiếp tục lao lên phía trước:

– Lên, lên. Đ.m, mày không lên tao bắn thấy mẹ.

Hình như tôi có la một người lính.

Sau khi ném trái lựu đạn xuống căn hầm, tôi lăn người qua một bên chờ đợi, lúc này tôi mới cảm thấy mình đã lội đến bên bờ sự sống, tiếng nổ của trái lựu đạn dội lên từ lòng đất.

Những trái đạn cối 61ly của địch bắt đầu rơi lên đầu chúng tôi. Tôi và Quang vội chui ngay vào căn hầm, chạm phải những khối thịt bầy nhầy.

Tôi gọi máy về Đại Đội, thông báo đã chiếm xong mục tiêu và xin phản pháo. Trung úy Thành ra lệnh, giọng ông ta vui hẳn lên, lành mạnh, không có chữ Đ.m:

– Sĩ Phú, kiểm soát lại con cái, dặn tụi nó ngóc đầu lên quan sát, coi chừng đám vịt con phản công. Những đứa rớt lại sẽ có thằng 2 lo.

– Địch thân tăng cường thêm quân cho tôi, chỉ còn có 8 người không thể phòng thủ qua đêm.

– Cố gắng đi Sĩ Phú, tôi đã lo hết cho anh, bây giờ kẹt rồi.

Trời đã bắt đầu tối, tôi bò quanh các hầm dẫn dò anh em. Cứ một người ngủ thì một người gác, cầm bắn súng, chỉ dùng lựu đạn khi hữu sự. Tôi và Quang cũng vậy, tôi gác thì Quang ngủ và ngược lại.

Trời đã tối hẳn, không lo bị bắn sẻ nữa, tôi leo lên ngai trên nóc hầm, và đến bây giờ tôi mới cảm thấy đói bụng, tôi gọi Quang:

– Quang ơi, còn cái gì ăn không, đói bụng quá!

Quang dí vào tay tôi một bịch gạo sấy, tôi bóc vội bỏ vào miệng nhai. Nhưng nuốt không trôi dù rằng bao tử đang cào cào lên vì đói, cái mùi hôi thối của xác chết cứ xông vào mũi tôi, dù có kéo cổ áo lên bịt ngang lỗ mũi vẫn không thể nào ngăn được cái mùi kinh khủng ấy. Tôi móc bi đông nước ra uống từng ngụm nhỏ, không dám uống nhiều vì đã vơi quá nửa.

Sau khi đổi gác cho Quang, tôi chui vào hầm hút thuốc. Tôi mở tròng đôi mắt ngó ra chung quanh, bóng tối dày đặc, bình yên.

Trong mông lung tôi lại nhớ về em. Tự nhiên tôi muốn kể cho em nghe về tôi, một Chuẩn úy Trung đội trưởng Nhảy Dù. Xin lỗi em, anh không phải là gỗ đá, lại càng không phải là một kẻ thô lỗ, nhưng xin em hãy cho anh chửi thề một câu trước khi kể chuyện cho em nghe. Vì nếu không chửi thề dường như câu chuyện sẽ thiếu đi chất mặn mà, không mặn mà thì câu chuyện sẽ trở nên hoang đường vô vị. Giờ này nếu em ở nơi đây, trên cái chốt chết tiệt này, có lẽ em sẽ không còn dám mơ dám mộng gì nữa. Đụng vào thực tế rồi, 100% em sẽ không bao giờ dám đi dạo phố chung với anh nữa. Ngày xưa em thường kể với anh rằng em lấy làm hãnh diện khi bước sóng đôi bên anh, một người hùng Mũ Đỏ, em nói rằng em có cảm giác dường như mọi người đang trầm trồ khen ngợi chúng mình đẹp đôi vừa lứa. Tội nghiệp em tôi, em ngây thơ quá nên mới cả tin vào những điều thêu dệt của đám thiên hạ bàng quang. Không em ạ, thiên hạ đang nhìn em với ánh mắt thương hại đầy thối, vì họ biết chắc chắn rằng một ngày không xa em sẽ trở thành góa phụ đầu chít khăn tang.

Có bao giờ em đã trông thấy cái chết của một người lính Nhảy Dù? Họ chết đủ kiểu em ạ. Có đưa thân xác gom lại chưa đầy một ba lô, có đưa mất hẳn phần hàm dưới trông vô cùng ghê rợn, cũng có đưa điểm phúc chết nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi. Họ chết khi còn quá trẻ, khi còn quá yêu đời. Họ chết cho màu Mũ Đỏ kiêu hùng.

Anh đang ngồi đây, dưới căn hầm hôi thối, chung quanh là bóng tối mù lòa, vậy mà hồn anh sáng rõ khi nhớ về em. Suốt cả ngày hôm nay anh muốn điên lên mà không điên được. Em cứ xem, từ sáng đến tối chỉ bò quanh quẩn trong cái nhà mồ khốn kiếp chật chội, hễ lộ đầu ra thì lo bị bắn sẻ, lo không biết lúc nào pháo của địch sẽ rơi. Có điều gì để anh đổi chác được hờ em? Anh sẽ được điều gì để trao đổi tương xứng với những giây phút ngặt nghèo ngộp thở này?! Chúa Phật cũng quên tuốt, anh chỉ còn có em để mà giải bày tâm sự, em là con tàu mang anh ra khơi để quên đi nỗi chán chường không lối thoát, tình em ru anh vào giấc ngủ bình yên hiếm hoi giữa tiếng bom đạn lở đất long trời...

Tôi giật mình thức giấc khi những hạt mưa lạnh quất vào mặt mình. Tôi lắc đầu một lát cho tỉnh ngủ, rồi sực nhớ, tôi vội gọi Quang. 2 đứa tôi loay hoay căng poncho hứng nước mưa, chỉ một lát đã hứng đầy 2 bi đông nước mưa. Trong bóng tối, tôi thè lưỡi liếm những giọt nước mát lạnh ngọt ngào. Nhưng sau đó lại là nỗi khổ của lạnh lẽo, quần áo ướt nhem, người tôi run lên vì lạnh, 2 hàm răng cứ lập cập va vào nhau. Hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, mệt mỏi, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi thức dậy, tôi giật thót cả người khi thấy Quang cũng đã lăn ra ngủ say sưa từ lúc nào. Chết mẹ, thì ra này giờ không có người gác. Trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, nhìn đồng hồ mới 5:00g, một đêm ngủ bình yên.

Tôi bốc máy gọi về Đại Đội:

– Thiên Trường đây Sĩ Phú.

Gọi hai, ba lần mới nghe giọng nhừa nhựa ngái ngủ của người mang máy Đại Đội.

– Sĩ Phú có gì lạ không, sao đích thân gọi sớm vậy?

– Mà nói với ông là trên này tụi tao không nấu nướng gì được, nấu cơm đem gấp lên cho tụi tao, đói thấy mẹ. Nhớ cầu thêm đạn và lựu đạn nữa. Nói ông cho tao thêm quân, Đ.m nó tấp chịu không nổi đâu.

Phải chờ thêm 5 tiếng đồng hồ nữa, gần 10:00g sáng mới thấy lính Trung Đội 2 mò lên, đem theo 1 nón sắt cơm và nửa nón sắt thịt heo kho. Tôi chia đều cho 4 hầm. Móc vội chiếc muống ra, không cần lau chùi, tôi xúc cơm lửa vào mồm, chúng tôi cần sức lực để chịu đựng lâu dài.

Ngày hôm qua đã khiêng cái xác lên khỏi hầm nhưng không kéo ra xa được nên xác chết vẫn nằm vắt ngang sát bên miệng hầm, bắt đầu sinh lên. Mùi hôi thối khiến tôi ngầy ngật khó chịu. Hai thầy trò lại dựa lưng nhau chịu đựng. Địch vẫn bám sát chung quanh, lâu lâu lại động cối 61ly. Đã 3:00g chiều, tôi muốn khùng lên, khó chịu quá, tôi liều mạng bò lên, gặp ngay xác chết, thối ối là thối, tôi bụm tay rít mạnh hơi thuốc.

Quang từ dưới hầm gọi lên:

– Chuẩn ụy ối, ông khùng quá, nó bắn sẽ bây giờ.

Tôi dơ cánh tay trái lên thật nhanh rồi kéo xuống, trúng đây đừng trúng chỗ nào khác. Tôi làm như vậy 2, 3 lần, nhưng trời còn thương tôi, còn muốn tôi khổ dài dài nên chẳng có điều gì bất hạnh xảy ra.

Tôi thản nhiên ngồi hút thuốc lá, nhìn trời hiu quạnh, mây vẫn bay, chẳng có gì lạ, chẳng có gì để nhớ cho ngày hôm nay. Trời lại tối, đêm nay đã là đêm thứ hai.

12:00g đêm, tôi nhận được lệnh zoulou, 8 thầy trò mò mẫm rút xuống trong đêm tối.

Chu y Quý – KBC 4804/TĐ9ND



nguồn: internet eMail by cathy chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, May 9, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*